

ogsaa — og det vil jeg gerne understrege —, at det er et mærkeligt Tidspunkt, den højtærede Landbrugsminister har valgt til Fremsættelse af et saadant Lovforslag, netop nu da den største Krise, der har været i mange Aar, er inde for vort Husdyrbrug. Jeg skønner da ogsaa, efter som Sagen er forberedt, at paa et vist Tidspunkt har den højtærede Landbrugsminister ikke været saa sikker paa, at Tiden var til dette; han har i alt Fald ikke været helt sikker paa, hvad han skulde foreslaa i saa Henseende. Det bevises nemlig derved, at Ministeren i Fjor fik nedsat et sagkyndigt Udvalg til Overvejelse af, om der kunde være fornuftige Ændringer at indføre i den nugældende Husdyrlov. Naar vi faar Kommissionens Betænkning at se — og det faar vi nok en Gang —, bliver det maaske forstaaeligt, at den højtærede Landbrugsminister ikke har taget Hensyn til den — det kan maaske have politiske Grunde, det kan vi komme til at drøfte —, men jeg har ondt ved at forstaa, at den højtærede Landbrugsminister ikke en Gang har været saa modig, da han nu ikke vilde eller ikke kunde følge disse sagkyndige, som han dels selv havde udnævnt, dels havde faaet valgt til at forberede Sagen, og hvem han havde tænkt at raadføre sig med, at han straks har turdet offentliggøre denne Betænkning og ladet den vedlægge Lovforslaget, saaledes at ogsaa Rigsdagens Medlemmer allerede nu ved første Behandling kunde have været indforstaaet med, hvad disse sagkyndige mener, som, den højtærede Landbrugsminister og hans Ministerium ufortalt, vel nok maa have Lov til at snakke med og vel ogsaa kunde have nogen Berettigelse til at være med, naar saa vigtige Ting, hvad Landbruget angaar, skulde forhandles og ændres.

Men man kan alligevel ikke nægte, naar man ser paa dette Lovforslag, at der er udfoldet en ikke ringe Aktivitet fra den højtærede Landbrugsministers Side. Under Finanslovbehandlingen udtalte den højtærede Landbrugsminister om den tyske Told, hvorom der var faldet Udtalelser, at man skulde stille sig afventende, Tiden var ikke inde, det var ikke aktuelt. Jeg tror nu, den højtærede Landbrugsminister vilde have gjort sig mere fortjent af Landbruget og derigennem af det hele Samfund, om han havde sørget for, at Ministeriet havde været nok saa aktivt overfor den tyske Toldlov og lidt mindre aktivt overfor de smaa Bevillinger, som det her drejer sig om. Nu er det imidlertid ikke i den Forstand en virkelig saglig Revision

med Omlægning af disse forskellige Bevillinger eller Bevillingsmaaden, vi staar overfor. Lovforslaget maa i Virkeligheden siges, som det alt blev sagt i Gaar fra forskellige Sider, kun at indeholde en almindelig Reduktion af Bevillingerne, enkelte Bevillinger er forhøjet, i flere Tilfælde er Bevillingen rent bortfaldet. Jeg slutter mig afgjort til de Talere, der stiller sig paa det Standpunkt, at Dyrskuernes, heller ikke de smaa Dyrskuers, Tid ikke er forbi. Ogsaa de smaa Dyrskuer ude i Landet har deres Berettigelse. Ikke mindst i den Del af Landet — den største Del af Landet kan vi sige —, hvor vi har den tarveligste Jord, den aabne Bebyggelse, de store Afstande, og hvor det er vanskeligt at komme frem med Dyrene til de store Dyrskuer, har de smaa Landboforeninger afgjort deres Berettigelse endnu, og jeg tror for mit Vedkommende, at der vil ske megen Skade, hvis man tager Bevillingen fra dem, da en Del af dem saa ganske sikkert vil opløses. Det er ikke muligt under de nuværende økonomiske Forhold at forhøje Medlemsbidraget, saaledes at man kan gennemføre den Præmiering, som nu alligevel er nødvendig, hvis vi skal faa Dyrene frem. Det er godt nok at sige, at den Anerkendelse, man ønsker at give, skal være nok. Det kan maaske, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup betonedede i Gaar, gælde for ganske enkelte Optrættere, for hvem den økonomiske Rolle ved at fremstille Dyr navnlig paa det store Skue ikke spiller nogen Rolle, men for Begyndere — og dem skulde vi helst ogsaa have med — spiller det afgjort en Rolle, og det spiller en Rolle for alle rent psykologisk. Jeg maa ogsaa mene og haabe, at det ikke vil lykkes, og efter den Tale, som det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen som Ordfører for det radikale Parti holdt her i Salen i Gaar, har den højtærede Landbrugsminister jo heller ikke saa meget Haab om at gennemføre den Reduktion af Bevillingerne, gennemføre den Aktivitet overfor Landbruget, som han vel nok tror at gøre sig fortjent ved.

I øvrigt synes jeg — hvis jeg ogsaa maa gøre den lille Bemærkning —, at man, naar man rent borttager Bevillingerne til Præmierne, men alligevel vil bevare Tilsynet, er langt ude. Jeg kan ikke forstaa, at en Mand som den højtærede Landbrugsminister, der dog i alt Fald indtil for kort Tid siden har haft sit Hovederhverv ved Landbruget og har boet ude iblandt Landboere, kan tænke sig, at no-